

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Tomáše Rychlého, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Víta Bičáka a Mgr. Jitky Zavřelové, rozhodl o návrhu **Statutárního města Olomouc**, se sídlem Olomouc, Horní náměstí 583, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Olomouci**, a dalších účastníků řízení ve věci péče soudu o nezletilé, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 0 P 73/2021: **a) nezl. Š. S. E.**, a **b) nezl. S. E. E.**, zastoupených Statutárním městem Olomouc jako opatrovníkem a Mgr. Janem Greplem, LL.M., advokátem se sídlem Prostějov, Palackého 151/7, dětí rodičů **1) MUDr. M. E. P.**, zastoupené JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, Ph.D., advokátem se sídlem Brno, Plotní 332/73, a **2) T. E.**, zastoupeného Mgr. Marcelou Horákovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Riegrova 376/12,

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí ve věci podání MUDr. M. E. P. ze dne 2. 3. 2026, označeného jako „*Námítka podjatosti všech úředních osob Odboru sociálně – právní ochrany dětí (OSPOD) Magistrátu města Olomouce*“, jakožto opatrovníka nezl. Š. S. E., nar. X, a b) nezl. S. E. E., nar. X, v řízení vedeném u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 0 P 73/2021, **je soud.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným dne 10. 4. 2026 zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Statutární město Olomouc (dále též „navrhovatel“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1

písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Okresním soudem v Olomouci ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 0 P 73/2021 v souvislosti s námitkou podjatosti všech úředních osob odboru sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD) navrhovatele, jakožto kolizního opatrovníka nezletilých dětí ve zmiňovaném soudním řízení.

[2] Z listin předložených navrhovatelem se podává, že u Okresního soudu v Olomouci je pod sp. zn. 0 P 73/2021 vedeno řízení ve věci péče o nezletilé děti, ve kterém bylo usnesením ze dne 23. 1. 2026, č. j. 0 P 73/2021-1308, opatrovníkem těchto dětí jmenováno Statutární město Olomouc. Návrhem ze dne 2. 3. 2026, adresovaným Magistrátu města Olomouce, vznesla matka nezletilých dětí námitku podjatosti všech úředních osob – pracovníků jeho odboru sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD), a to s výslovným odkazem na § 14 správního řádu. V tomto podání podrobně popsala konkrétní případy, kdy jednotliví pracovníci OSPOD dle jejího názoru selhali při výkonu opatrovnictví nezletilých dětí. Vyjádřila názor, že pracovníci OSPOD nevystupují v opatrovnickém řízení nestranně, neboť straní otci nezletilých dětí, s nímž zcela otevřeně kooperují; řádný výkon opatrovnictví dle jejího názoru též vylučuje skutečnost, že pracovníci OSPOD podali na rodiče nezletilých dětí trestní oznámení, které bylo následně policií odloženo. Navrhla proto, aby postupem dle § 14 správního řádu bylo rozhodnuto o vyloučení všech úředních osob odboru sociálně-právní ochrany dětí Magistrátu města Olomouce, a aby byl poté nadřízeným orgánem určen opatrovníkem jiný OSPOD. Navrhovatel toto podání postoupil přípisem ze dne 16. 3. 2026, čj. SMOL/121371/2026/OSV/Pec, Okresnímu soudu v Olomouci. Okresní soud přípisem ze dne 1. 4. 2026 navrhovateli sdělil, že se podáním nebude zabývat, neboť jde evidentně o námitku podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu, mířící proti úředním osobám orgánu státní správy. O takové námitce není soud oprávněn rozhodovat.

[3] Navrhovatel s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném sdělení okresního soudu nesouhlasí a podal proto zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu. Upozorňuje, že případem, kdy byla vznesena námitka podjatosti vůči všem pracovníkům kolizního opatrovníka v opatrovnickém řízení, se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 23. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1244/15. Ústavní soud zde dle názoru navrhovatele dovodil, že v těchto případech nepatří posouzení námítky do pravomoci správních orgánů, ale soudů, jelikož jde o otázku řádného zastoupení účastníka soudního řízení, tedy o splnění jedné z procesních podmínek. Jelikož jsou vykonatelné nálezy Ústavního soudu závazné *erga omnes*, měl by se zde vysloveným názorem řídit nejen navrhovatel, ale i soud. Navrhovatel se obává, že pokud by se námitkou věcně zabýval, postupoval by mimo svou kompetenci a vystavil by se možným následkům plynoucím z nezákonného úředního postupu. Za situace, kdy se okresní soud odmítl námitkou zabývat, nemá navrhovatel jinou možnost, než podat návrh na rozhodnutí takto vzniklého kompetenčního sporu.

[4] Na základě uvedených argumentů navrhovatel navrhl, aby zvláštní senát vyslovil, že příslušným rozhodnout o námitce podjatosti všech úředních osob jeho odboru sociálně-právní ochrany dětí, jakožto jmenovaného opatrovníka ve shora zmiňovaném soudním řízení, je Okresní soud v Olomouci.

[5] Okresní soud, ani účastníci soudního řízení se k návrhu nevyjádřili.

[6] Nejprve se zvláštní senát zabýval tím, zda v posuzované věci došlo ke vzniku kompetenčního sporu. Vzhledem k tomu, že navrhovatel popírá svou pravomoc o návrhu

rozhodnout a rovněž Okresní soud v Olomouci, kterému byl návrh dříve postoupen, se jím odmítl zabývat s tím, že věc spadá do pravomoci navrhovatele, jedná se o negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je zvláštní senát tímto zákonem povolán.

[7] Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

[8] Z citovaného ustanovení je zřejmé, že námitka podjatosti může být vznesena vůči osobám, které se podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu; vykonávali správní orgán svou (zákonem mu svěřenou) pravomoc, činí tak *per definitionem* při výkonu veřejné správy. S ohledem na specifickou situaci, kdy námitka směřuje vůči pracovníkům správního orgánu, který vystupuje v opatrovnickém řízení jako soudem jmenovaný kolizní opatrovník nezletilých dětí, je nutno nejprve zodpovědět otázku, zda jde ze strany navrhovatele o *výkon veřejné správy*.

[9] Z doktrinárního hlediska lze veřejnou správu rozdělit na správu vrchnostenskou, fiskální a pečovatelskou. Není pochyb o tom, že výkon funkce opatrovníka v soudním řízení nemůže být výkonem správy vrchnostenské (je pojmově vyloučeno, aby správní orgán v tomto postavení autoritativně zakládal, měnil, rušil či závazně deklaroval práva a povinnosti adresátů veřejné správy) či fiskální (nejde o nakládání s veřejným majetkem). Pokud jde o správu pečovatelskou, tu lze s maximálním zjednodušením chápat jako zajišťování veřejných potřeb nevrchnostenskými nástroji; jde o služby poskytované orgány veřejné správy, které adresáti veřejné správy využívají na základě dobrovolnosti. Jakkoli zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí předpokládá, že obecní úřad obce s rozšířenou působností [OSPOD – viz § 4 odst. 1 písm. b)] může vykonávat i funkci opatrovníka (§ 17 písm. b) věta před středníkem], tedy i kolizního opatrovníka v soudním řízení, neznamená to, že jde v posledně zmíněném případě o výkon veřejné správy. Podstatné je, že opatrovníkem nezletilého dítěte v řízení vedeném dle § 466 písm. b) zákona o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. s. ř.“) je OSPOD jmenován rozhodnutím opatrovnického soudu (§ 469 odst. 1 věta první z. s. ř.). Jeho procesní postavení je přitom stejné jako v případě jiných opatrovníků; zde nelze přehlédnout, že opatrovníkem dítěte v řízení o péči o nezletilé dítě nemusí být nutně OSPOD, ale jakákoli vhodná osoba (viz § 469 odst. 1 věta druhá z. s. ř.). Za této situace se evidentně ztrácí veřejnoprávní povaha OSPOD jako správního orgánu. Fakt, že jako opatrovník je podle § 469 odst. 1 věty druhé z. s. ř. *zpravidla* jmenován právě OSPOD, netkví v jeho postavení, jakožto správního orgánu (vykonávajícího veřejnou správu), ale v tom, že u jeho pracovníků lze důvodně presumovat odborné kompetence potřebné pro výkon opatrovnictví nezletilého dítěte. Výkon funkce kolizního opatrovníka tedy podle názoru zvláštního senátu nelze považovat ani za výkon pečovatelské veřejné správy.

[10] Jestliže podle § 1 odst. 1 správního řádu *tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávních celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy*, je zřejmé, že nevykonávali správní orgán v konkrétním případě veřejnou správu, správní řád se na jeho činnost neaplikuje.

[11] Pokud tedy je vůči konkrétnímu pracovníku OSPOD (v pozici kolizního opatrovníka v řízení o péči o nezletilé) vznesena „*námítka podjatosti*“, nelze ji vyřídit postupem předpokládaným v § 14 správního řádu, neboť správní řád se na výkon tohoto opatrovnictví nepoužije v žádném směru. O námitku podjatosti tu *stricto sensu* ani jít nemůže a k jejímu vyřízení tak musí dojít mimoprocesními prostředky (v případě důvodnosti vznesených výhrad interním opatřením – výměnou příslušného pracovníka).

[12] Zvláštní senát nepřehlédl, že obdobnou otázkou, týkající se výkonu veřejného opatrovnictví dle § 468 občanského zákoníku, se vícekrát zabýval Ústavní soud, nejkomplexněji zřejmě v nálezu ze dne 19. 9. 2024, sp. zn. III. ÚS 1951/21, kde dospěl k odlišným závěrům. Ústavní soud konstatoval, že výkon veřejného opatrovnictví lze považovat za přenesenou nevyrchnostenskou (veřejnou) správu. Úvahy Ústavního soudu jsou postaveny na závěru, že (i) jakkoli je úprava tohoto druhu opatrovnictví zakotvena v občanském zákoníku (a jde tedy o úpravu soukromoprávní, tj. nevyrchnostenskou), (ii) nelze přehlédnout, že tato úprava nepostihuje všechny aspekty tohoto institutu (odkazuje v podrobnostech na zvláštní zákon, který však dosud nebyl přijat), čímž (iii) v právní úpravě vznikla pravá mezera, (iv) kterou zákonodárce vyplnil jen částečně tím, že v zákoně č. 128/2000 Sb., o obcích, a zákoně č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, výkon funkce opatrovníka označil za výkon přenesené působnosti. Ústavní soud dospěl v odst. 66 odůvodnění svého nálezu k závěru, že *„[z]ákonodárce je oprávněn kombinovat soukromoprávní a veřejnoprávní metody regulace veřejného opatrovnictví. Není samo o sobě problematické, že primární úprava veřejného opatrovnictví je obsažena v soukromém právu, že ve věcech opatrovnictví rozhodují primárně civilní soudy a že tyto soudy rovněž vykonávají dohled nad činností (veřejných) opatrovníků (§ 48 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních). Souběžně s tím může být veřejné opatrovnictví vzhledem k výslovnému rozhodnutí zákonodárce pokládáno i za výkon přenesené působnosti; tato činnost obcí tak může podléhat kontrole ze strany správních orgánů, jakož i veřejného ochránce práv“* (zdůraznění doplněno).

[13] I přes plný respekt k precedenční povaze vyhlášených nálezů Ústavního soudu nepovažuje zvláštní senát za nezbytné blíže zkoumat, zda shora uvedené závěry vyslovené k povaze blízkého, nikoli však totožného institutu (v nyní posuzované věci se jedná o výkon kolizního opatrovnictví v rámci probíhajícího soudního řízení, přičemž jeho úprava není žádným zákonem označena za výkon veřejné správy) lze aplikovat i na činnosti OSPOD, coby opatrovníka dítěte v řízení vedeném dle § 466 písm. b) z. s. ř., či vstupovat v této otázce s Ústavním soudem do justičního dialogu. Ústavní soud totiž na skutkovém půdorysu jím řešené věci (otázka, zda lze do listin vedených veřejným opatrovníkem nahlížet jako do správního spisu v režimu správního řádu) sice konstatoval, že může být veřejné opatrovnictví vzhledem k výslovnému rozhodnutí zákonodárce pokládáno i za výkon přenesené působnosti a tato činnost obcí tak může podléhat kontrole ze strany správních orgánů, současně však v odst. 67 odůvodnění nevyloučil, že pokud by byla (ze strany Nejvyššího správního soudu, který v dané věci rozhodoval) předestřena oponentní komplexní argumentace (zejména s ohledem na roli civilních soudů, které o veřejném opatrovnictví rozhodují), mohl by být závěr o nahlížení do „*správního spisu*“ veřejného opatrovníka postupem dle správního řádu přehodnocen.

[14] I pokud by tedy zvláštní senát vyšel z toho, že i výkon kolizního opatrovnictví v soudním řízení o péči o nezletilé dítě je výkonem nevyrchnostenské (pečovatelské) veřejné správy, existuje zde prostor předložit argumenty, pro které tento fakt nevede k podřízení vyřizování „*námitek podjatosti*“ procesnímu režimu správního řádu.

[15] Přesvědčivé argumenty, pro které je použití správního řádu na vyřízení „*námítky podjatosti*“ kolizního opatrovníka v řízení o péči o nezletilé dítě vyloučeno již jen cestou interpretace podústavního práva, lze nalézt zejména v nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1244/15, na který odkazuje navrhovatel (k tomu viz dále odst. [17] až [24] tohoto odůvodnění). Dalším argumentem je fakt, že dovodit pravomoc OSPOD vést správní řízení o námitce podjatosti vznesené účastníkem soudního řízení proti některému z jeho pracovníků pouze na základě *přiměřeného* použití § 14 správního řádu (viz § 154 *in fine* správního řádu), což je jediná možnost, kterou Ústavní soud ponechal v teoretické rovině posledně zmiňovaným nálezem za otevřenou (viz dále), považuje zvláštní senát za značně problematickou (a z hlediska efektivního rozhodnutí kompetenčního sporu za nepřijatelnou) se zřetelem na samotnou povahu soudního řízení ve věci péče o nezletilé dítě, ve kterém jsou soudy povinny rozhodovat s *největším urychlením* (§ 471 odst. 1 věta první z. s. ř.). Má-li být respektován imperativ rozhodování soudu s největším urychlením, je třeba se přiklonit k výkladu práva, které tento imperativ naplňuje. Je evidentní, že (sporný) výklad použití § 14 správního řádu za použití § 154 tohoto zákona k tomuto cíli nevede, neboť vytváří prostor pro obstrukce účastníků řízení, jejichž řešení by leželo mimo dosah pravomoci soudu (opatrovnický soud by musel vždy vyčkat, výsledku řízení o námitce, které by se vedlo před OSPOD). Takový výklad práva zvláštní senát odmítá a setrvává tak na svém názoru, že „*námítka podjatosti*“ vznesenou proti pracovníkovi OSPOD, coby koliznímu opatrovníkovi v soudním řízení o péči o nezletilé dítě, nelze řešit postupem dle § 14 správního řádu.

[16] Námitku podjatosti pracovníka OSPOD nelze vznést ani v rámci soudního řízení. Stejně jako ve správním i v soudním řízení je podjatost imanentně spojena s konkrétní osobou, která se přímo podílí na výkonu pravomoci soudu. To plyne ostatně i z dikce § 14 a § 17 o. s. ř., které možnost uplatnění námítky směřují výlučně k osobám soudců, zapisovatelů, či jiných pracovníků soudu, znalců, osob podávajících odborná vyjádření a tlumočníků (viz též usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2024, sp. zn. I. ÚS 1665/13). Je-li tedy v rámci soudního řízení uplatněna námitka podjatosti opatrovníka, nelze o ní jakkoli rozhodnout (může být pouze – dle konkrétního věcného obsahu „*námítky*“ – považována za návrh na zproštění stávajícího opatrovníka soudem a jmenování opatrovníka jiného).

[17] Navrhovatel v návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu poukazoval na závěry vyslovené v obdobné věci Ústavním soudem v nálezů sp. zn. I. ÚS 1244/15. Zvláštní senát proto shora uvedené závěry konfrontoval též se závěry plynoucími ze zmiňovaného nálezů, přičemž žádnou názorovou kolizi ani v tomto případě neshledal.

[18] Ústavní soud se v odkazovaném nálezů zabýval obdobnou (nikoli však identickou) situací, kdy ve stejném typu soudního řízení podal otec nezletilého dítěte odvolání proti usnesení opatrovnického soudu, kterým byl kolizním opatrovníkem dítěte jmenován konkrétní OSPOD. Podstata odvolání spočívala v tvrzení, že jmenovaný opatrovník nejedná nestranně, přičemž poukázal na úzké pracovní vazby matky dítěte na pracovníky opatrovníka. Navrhoval proto, aby opatrovníkem byl jmenován jiný OSPOD.

[19] Z odůvodnění nálezů se především podává, že Ústavní soud rovněž dospěl k závěru, že v soudním řízení není možné vznést námitku podjatosti vůči osobě opatrovníka *per se*. Pokud jde o možnost vznést námitku podjatosti pracovníka OSPOD v režimu správního řádu, Ústavní soud pouze explicitně vyloučil přímou aplikovatelnost § 14 správního řádu s poukazem na fakt, že OSPOD zde nevede žádné (správní) řízení; k otázce možnosti

nepřímé aplikace zmiňovaného ustanovení (dle jeho názoru za použití § 158 odst. 1 či § 177 odst. 2 správního řádu) se však výslovně nevyjádřil, neboť v jím posuzované věci námitka podjatosti *expressis verbis* vznesena nebyla (viz předchozí odstavec).

[20] V odst. 23 odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že „příslušnost konkrétního orgánu sociálně-právní ochrany dětí je [...] závazně určena právě usnesením [soudu] o jmenování opatrovníkem. [...] V takovém případě mohou být vnitřním postupem orgánu sociálně-právní ochrany dětí vyřešeny toliko námitky vůči jednání konkrétní zaměstnankyně či konkrétního zaměstnance v řízení před soudem, a to například pověřením jiného zaměstnance ze strany služebně nadřízené osoby“ (zdůraznění doplněno).

[21] Zvláštní senát výše vyslovený právní názor nevykládá jako návod na postup dle § 14 správního řádu (byť i jen cestou nepřímé aplikace). Pokud by Ústavní soud měl za to, že (i) lze proti konkrétnímu pracovníkovi soudem jmenovaného opatrovníka (OSPOD) vznést námitku podjatosti, (ii) o které by se rozhodovalo (dle názoru zvláštního senátu nejspíše za použití § 154 *in fine* správního řádu) podle § 14 odst. 3 správního řádu, nepochybně by takový závěr explicitně vyslovil. Formulace užitá Ústavní soudem naopak (zejména v jejich vzájemném kontextu) zcela jasně svědčí závěru, že (i) námitku podjatosti v těchto případech *stricto sensu* uplatnit nelze (jde o *námitku vůči jednání konkrétní zaměstnankyně či konkrétního zaměstnance*), (ii) OSPOD nicméně obsah takového podání vyhodnotí a podle okolností věci případně přijme opatření; (iii) nestane se tak ovšem cestou správního řízení (rozhodování o námitce podjatosti dle § 14 odst. 3 správního řádu), ale *vnitřním postupem orgánu*, který (iv) může vyústit do *pověření* (nikoli *určení* - § 14 odst. 5 správního řádu) jiné úřední osoby.

[22] Uvedené lze tedy shrnout tak, že je-li vznesena námitka zpochybňující (obecně řečeno) nestrannosti konkrétního pracovníka OSPOD v soudním řízení (lhostejno, zda bude formulována jako „*námitka podjatosti*“ či jiným způsobem), má se jí zabývat OSPOD a na základě posouzení její důvodnosti případně interním mimoprocesním postupem takového pracovníka pro potřeby dalšího zastupování v daném řízení nahradit.

[23] Pokud jde o případy, kdy „*námitka podjatosti*“ míří vůči všem pracovníkům jmenovaného opatrovníka, zde Ústavní soud v odst. 25 odůvodnění nálezu postup dle správního řádu výslovně odmítl. Poukázal přitom na neakceptovatelné důsledky takového postupu, kdy by při případném „*vyločení*“ všech pracovníků OSPOD bylo nutno postupovat dle § 131 odst. 4 správního řádu, což by ve svém důsledku znamenalo, že by nadřízený správní orgán pověřil výkonem opatrovnictví jiný OSPOD, než který byl jmenován soudem.

[24] Vzhledem k tomu, že ve věci posuzované Ústavním soudem byly námitky zpochybňující nestrannost všech pracovníků OSPOD uplatněny v odvolání proti usnesení o jmenování tohoto opatrovníka, nevyjadřoval se k tomu, jak by mělo být postupováno v případě, kdy jsou tyto námitky uplatněny až po pravomocném jmenování opatrovníka v průběhu soudního řízení. Jestliže však Ústavní soud uvedl, že není-li pro posouzení těchto námitek (a případné přijetí opatření) otevřen prostor před správním orgánem (OSPOD), nemůže se jejich věcnému posouzení vyhnout soud (viz zejména odst. 26 odůvodnění nálezu), musí se tento závěr prosadit i v procesní situaci, kdy již byl opatrovník pravomocně soudem jmenován. Podle názoru zvláštního senátu tak bude povinností soudu posoudit, zda podání účastníka řízení (byť by bylo označeno jako *námitka podjatosti* kolizního

opatrovníka či všech jeho pracovníků) obsahuje důvody, které by mohly být důvodem pro zproštění opatrovnictví.

[25] Uvedené závěry lze, a to i optikou názorů vyslovených Ústavním soudem, shrnout následujícím způsobem:

[26] Pokud má účastník řízení o péči o nezletilé dítě za to, že konkrétní pracovník OSPOD, nehájí řádně zájmy dítěte (ať už z jakéhokoli důvodu), musí se s odpovídající námitkou obrátit na OSPOD s podnětem k pověření jiného pracovníka, jednajícího jeho jménem jako opatrovníka. OSPOD je povinen tento podnět vyhodnotit a bude-li toho třeba, přijmout interním postupem odpovídající opatření. Má-li účastník řízení za to, že zájmy dítěte nemůže řádně hájit žádný z pracovníků OSPOD (například pro úzké kolegiální vztahy druhého rodiče s jeho pracovníky, jako tomu bylo ve věci projednávané Ústavním soudem), je třeba, aby navrhl soudu zproštění tohoto opatrovníka a jmenování opatrovníka nového postupem dle § 469 odst. 1 z. s. ř.

[27] Zvláštní senát si je vědom, že výše vyslovený závěr nepostihuje řešení všech myslitelných skutkových modalit, které v souvislosti s námitkami účastníků soudního řízení proti pracovníkům kolizního opatrovníka mohou nastat; jeho úkolem je jen určit, který orgán veřejné moci je příslušný v konkrétní věci vydat rozhodnutí, nikoli rozvíjet úvahy, které by na skutkovém půdorysu řešené věci měly pouze akademickou povahu. Pouze na okraj proto poznamenává, že je to v konečném důsledku vždy soud, kdo má za všech okolností pravomoc jmenovaného kolizního opatrovníka odvolat (a jmenovat jiného), tedy například i v situaci, kdy nebude spokojen se způsobem, jakým kolizní opatrovník vyřeší námitky proti jeho konkrétnímu pracovníkovi účastnícímu se soudních roků. V těchto případech by ovšem soud postupoval *sua sponte*, nikoli na základě procesního návrhu.

[28] V nyní posuzované věci podání matky nezletilých dětí ze dne 2. 3. 2026 nemůže být z výše vyložených důvodů považováno za námitku podjatosti. Jelikož však (i) obsahuje jasně formulované důvody zpochybňující nestrannost výkonu opatrovnické funkce jednotlivých pracovníků OSPOD, přičemž (ii) tyto důvody vztahuje ke všem jeho pracovníkům, a (iii) matka nezletilých se touto cestou domáhá jmenování jiného OSPOD jakožto kolizního opatrovníka, lze tento úkon v souladu s § 41 odst. 2 o. s. ř. vyložit způsobem, umožňujícím jeho věcné vyřízení, a to jako návrh na zproštění stávajícího OSPOD opatrovnické funkce ve shora zmiňovaném řízení a jmenování opatrovníka jiného. O takovém návrhu může soud ve smyslu § 469 odst. 1 z. s. ř. rozhodnout. Jakýkoli jiný výklad, umožňující, aby o tomto návrhu (ve smyslu jeho věcné podstaty) nebylo vůbec rozhodnuto, zakládá *denegatio iustitiae*, a je proto nepřijatelný. Z tohoto důvodu zvláštní senát postupem dle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl tak, že příslušným rozhodnout o předmětném návrhu je soud.

[29] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Okresní soud v Olomouci tedy o návrhu uvedeném ve výroku tohoto usnesení rozhodne jako o návrhu na zproštění stávajícího OSPOD opatrovnické funkce ve shora zmiňovaném řízení a jmenování opatrovníka jiného.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 5 odst. 4 zákona č. 131/2002 Sb.).

V Brně dne 30. června 2026

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu

v.z. Mgr. Radovan Havelec
pověřený člen senátu